

အောင်မြင်စာပေ

မေ့ဝေ

ပြန်လည်ပေါ်

အခန်း(၁)

အချိန်က ... ည ရှစ်နာရီ ထိုးပြီ။

ပင်စည်လုံးပတ် ကြီးမားဖြောင့်စင်းပြီး... အကိုင်းအခက် အရွက်စုံ လင်လှသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်ရှိ လင့်စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ... သူတို့ နှစ်ယောက်ရှိကြသည် ။ သူတို့ ဆိုတာက "ကဟီးလူး"ဘေးမဲ့တောမှ သစ်တောဝန်ထမ်း ဦးမြင့်လှိုင်နှင့် ကျိုက်ပီ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းမှ စောအယ်ထူးတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။

သေနတ်တွေကို ဘေးတွင် ချရင်း ဆယ်ပေါင်ခြောက် တစ်မျောင်းစီကို ချက်အရက်ဖြင့် မြည်းနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။လင့်စင်က မြေပြင်အထက် ပေနစ်ဆယ်ခန့်အကွာတွင် ရှိ၍ စိတ်ချရသည် ။

ကဟီးလူးဘေးမဲ့တောသည် ဖားအံ၊ သထုံ နယ်နိမိတ်အတွင်း ဖြစ်၏ ။ (၁၉၈၂)ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့ကာ အကျယ်အဝန်းမှာ (၆၂)မိုင်ခန့်ရှိသည် ။

သူတို့ လင့်စင်၏ ကိုက်သုံးရာခန့်အကွာတွင် ကညင်ပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုအပင်ပေါ်တွင် လည်း လင့်စင်တစ်ခု ရှိနေသေးသည် ။ ထိုလင့်စင်ပေါ်တွင် တော့ လူနှစ်ယောက်...

မုဆိုးကြီးစောလုံနှင့် တပည့်ဖြစ်သူ ညိုကြီးတို့ ပင် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ လက်ထဲတွင် လည်း သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်...

လင့်စင်နှစ်ခု အချက်ပြဆက်သွယ်လိုလျှင်
ငါးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးများ ဖြင့် အချက်ပြကြ၏။

ထိုသို့သော တောနက်ကြီး၌ လင့်စင်များ ပေါ်တွင် ခြင်မှက်အကိုက်ခံ၍ နေရခြင်းမှာ ... အပျော်ခရီးထွက်လာခြင်းတော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဒီလိုအချိန် လူသာမန်တို့ အသွားရဲ့ မလာရဲသော နေရာသို့ သူတို့ ရောက်နေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည်။

လင့်စင်နှစ်ခုစလုံးမှ မြင်ရသော အကွက်အကွင်းရှိ မြေပြင်တစ်နေရာတွင် ဆိတ်သေတစ်ကောင်ကို ချထားလေသည်။ ။

ယခုတလော ကျားရိုင်းကြီး သောင်းကျန်းနေမှုကြောင့် ကျိုက်ပိသစ် ထုတ်လုပ်ရေးမှာ ကျီးလန့်ကစား ဖြစ်နေရသည်။ ဆင်များ စွာရှိသော သစ်စခန်းကိုပင် ကျားရိုင်းကြီးက လှည့်ပတ် ချောင်းနေခဲ့သည်။ သစ်ခုတ်၊ သစ်ဆွဲ အလုပ်သမားများမှာ အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး မလုပ်ရဲတော့။

ထို့အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကျားဆိုးနှိမ်နှင်းရန် လင့်စင်ထိုး၍ လာစောင့်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိတ်သေကို တည်ကြက်လုပ်၍ လင့်စင်ပေါ်မှ စိ
တ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သစ်တောဝန်ထမ်း ဦးမြင့်လှိုင်လည်း အလုပ်က တစ်ဖက်နှင့်မို့ ပင်ပန်းကာ လင့်စင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။

နားထဲ သစ်ရွက်တွေပေါ် နင်းလျှောက်လာသော ခြေသံကြားမှ ဦးမြင့်လှိုင် လန့်နှိုးလာခဲ့သည်။ ။

လင့်စင်ပေါ်ကြည့်တော့ စောအယ်လ်ထူး မရှိတော့...။

အောက်ဆင်းကာ အပေါ့များ သွားလေသလား။

ထိုစဉ် လင့်စင်အောက်က ခေါ်သံကြား၍ ဦးမြင့်လှိုင်
ခေါင်းကလေးပြုကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်မိသည် ။ မုဆိုးကြီးစောလုံ
အား လင့်စင်အောက်တွင် တွေ့၍ ဦးမြင့်လှိုင် လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်
။

"ဗျို... မုဆိုးကြီး ၊ အောက်မှာ စောအယ်လ်ထူးကို တွေ့မိသေးလား"
မုဆိုးကြီးက မော့ကြည့်ကာ...

"မတွေ့မိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် အပေါ်တက်ခဲ့ရမလား"

"ဟိုဘက်လင့်စင်မှာ ညိုကြီးတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူ့ကြော
က်နေဦးမယ်"

"ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ... ဒီကောင်က တောကျွမ်းပြီးသားပါ၊ ကျုပ်တက်
လာပြီနော်"

လင့်စင်ဆီမှ တွဲလောင်းချထားသော ကြိုးလှေကားဆီသို့ မုဆိုးကြီး
စောလုံ၏ ခြေလှမ်းတွေက အသက်အပါသလို ဖြည့်ညှင်းစွာ လျှောက်
လာ၏။

ဦးမြင့်လှိုင် မုဆိုးကြီးစောလုံကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစား
လိုက်ရကာ မုဆိုးကြီးတက်လာသော လှေကားကို အပေါ်မှ ဆီးကြည့်နေ
လိုက်သည် ။ ရာသီဥတုက ရုတ်တရက် ချမ်းဆိမ့်လာသဖြင့်... ဘေးတွင်
ချထားသော အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ သောက်လိုက်ရသည် ။

အခုထိ အပေါ်ကို ရောက်မလာသေးသဖြင့် ကြိုးလှေခါးဆီကို ငုံ့ကြ
ည့် လိုက်လေရာ ကြိုးလှေခါးတွင် တက်လာနေသူက မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ပါးစပ်ထဲမှ အရက်တွေပင် အပြင်ပြန်ထွက်သွားတော့သည်

"ဖူး...ဖလူး"

ထိုမိန်းမက လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်လာနေချေပြီ။ လှမ်းတက်လိုက်သော လက်များက လက်သည်းရှည်ကြီးများ နှင့် အမွှေးအမျှင်များ ပါ ထူဝိန်းနေသည် ။ လင့်စင်ပေါ်ရောက်လာသော တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်မပါသည့် ထိုမိန်းမက ဦးမြင့်လှိုင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။

"အာ...အာ... မင်းဘယ်သူလဲ"

ဦးမြင့်လှိုင် ကြောက်လွန်း၍ သစ်ပင်နှင့် ကျောက်ပင်နေလေပြီ။ အောက်ကိုကြည့်တော့ အမြင့်ကြီးဖြစ်နေ၍ သူ ခုန်မချရဲအောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများမှာ စိမ်းတောက်နေပြီး ချက်ချင်းပင် လေပေါ်မြောက်တက်သွားကာ ဦးမြင့်လှိုင်ဆီသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာတော့သည် ။

ဦးမြင့်လှိုင်လည်း သရဲမလက်တွင် အသေမခံလိုသဖြင့် ခုန်ချ လိုက်လေသည် ။

ဦးမြင့်လှိုင်ရင်ထဲ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။

"အား...အား..."

"ဆရာ... ဆရာ"

သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား စောအယ်ထူး လာလှုပ်သဖြင့် ဦးမြင့်လှိုင် နိုးသွား၏။ အိမ်မက်မှန်းသိမှ ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည် ။

"ဆရာက အိပ်လှချည်လား၊ ဟင်းမျိုးကြီးက လာကောလာပါ့မလား ဆရာရယ်"

စောအယ်ထူးက လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေး၍ ဦးမြင့်လှိုင် အိပ်ချင်
မူးတူးဖြင့် ပြန်ဖြေရသည်။ ။

"ဝါး... ဒီကောင်ကြီး လာမှာ ပါ။ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်စမ်းပါကွာ"

ဦးမြင့်လှိုင်က ထိုသို့ ရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် လက်ကျန်အရက်ကို
မော့သောက်လိုက်၏။ လဆန်း(၁၂)ရက်မို့ လက ထိန်ထိန်သာနေ၍ ဝန်း
ကျင်တစ်ခွင်ကို အထင်အရှားတွေ့မြင်ရ၏။

လေသရမ်း၍ သစ်ပင်ကြီးငယ်များက တဝေါဝေါ၊ တရှဲ့ရှဲ့မြည်၍ လှုပ်
ယမ်းနေသည် မှာ အသည်းငယ်သူများ အတွက်တော့... ကျောချမ်းစရာ
ပင်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာတတ်သော...ဂျီ(ချေ) ဟောက်သံ၊
မြွေတွန်သံ၊ ခွေးအအူသံတို့ ကြောင့် တောသည် ပို၍ အသက်ဝင်နေ၏။
နားငြီးလောက်အောင် အော်ဟစ်နေကြသော ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ ၏ အသံ
ကိုလည်း စိတ်ပျက်ဖွယ် ကြားနေကြရသည်။ ။

ဟင်းမျိုးကြီး(ကျားကြီး)ကိုကား အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရသေး...
။ ကျားဆိုးနှိမ်နှင်းရန် လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် သစ်တောဝန်
ထမ်းများ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေချိန်တွင် လင့်စင်များ နှင့် မလှမ်း
မကမ်းတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ သစ်ခေါက်အတွင်း လှုပ်ရှား
မှု တစ်ခု စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။ ထိုပုံစံမှာ လူသားမိန်းမတစ်ယောက်
နှင့် အတော်ပင်ဆင်တူသည်။ ။

ထိုလူသား အမျိုးသမီးသည် သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက် လာပြီးနောက် အ
မှောင်ထုအတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားစွင့်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အနံ့ခံသလို လေထဲပါလာသည့် အနံ့ကို ရှူရှိုက်၍ နေပြန်

သည် ။ သူတို့ နှစ်သက်သည့် အနံ့ကို ရလိုက်၍ လားမသိ၊ ထိုအမျိုးသမီး ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ရင်း အနံ့လာရာဘက်သို့ ဦးတည်လှုပ်ရှားလိုက်သည် ။ မပီပိုးတဝါး လရောင်အောက်တွင် မြင်တွေ့ရသူအဖို့ ကတော့ ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လျှောက်လာတာကို မြင်ကြရမည် ဖြစ်သည် ။

ဝတ်လစ်စလစ် အမျိုးသမီး လျှောက်လှမ်းလာရင်း အရှိန်ရလာသည်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေထဲ မြောက်တက် လာလေ၏။ သူမ ဦးတည်ရာက တောထဲမှ လင့်စင်ရှိရာသို့ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် လင့်စင်ပေါ်မှ စောအယ်ထူးမှာ သူ့အနားဝိုင်းအုံနေသော ခြင်္သေ့ကို ခါရင်း ထရပ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် လင့်စင် အစပ်နားသို့ သွားကာ ဘောင်းဘီဇိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

"ဟာ... ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်မလို့ တုန်း"

"မအောင့်နိုင်တော့ဘူး... ဆရာရေ၊ သောက်ထားတာ များ သွားလို့ "

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လင့်စင်ပေါ်မှ စောအယ်ထူး ပန်းချလေတော့သည် ။

"ဗျန်းဗျန်း... ဗျန်းဗျန်း"

တားချိန်ပင် မရလိုက်သော ဦးမြင့်လှိုင်မှာ စိတ်ပူသွားပြီး....

"ဟေ့ကောင်... ဒီအချိန်ကြီး တောထဲမှာ ဒါမျိုး မလုပ်ကောင်းဘူးကွ၊ အစောကြီးထဲက ဒီလို ဖြစ်တတ်မှန်းသိရင် ဝါးကျည်ထောက်လေး ဆောင်ခဲ့ရောပေါ့ကွာ"

စောအယ်ထူးတော့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဆက်ပန်းချနေတော့သည် ။

ပြီးတော့မှ မချိုမချင် မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးရင်း...

"အရည်တွေ များ နေလို့ ပါ ဆရာရယ်"

ပြောမရသည့်အဆုံး ဦးမြင့်လှိုင်လည်း တစ်ဘက်သို့ စောင်းငဲ့ကာ ပြန်အိပ်နေလိုက်တော့သည်။ ။

"အားပါး... အခုမှ ပဲ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်"

ဘောင်းဘီဇော်ကို ဆွဲရင်း ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်...လေပေါ်တွင် ပေါလောပေါ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် သစ်ပင်နောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လေအဟု နံနှင့် စောအယ်ထူးထံ တိုးဝင်တော့သည်။ ။ စောအယ်ထူးလည်း ကြောက်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်ရင်း လင့်စင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ။

"အ...အား..."

"ဝုန်း"

အသံကြားမှ ဦးမြင့်လှိုင် ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။ ။

"ဟင်.... စောအယ်ထူး"

လင့်စင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသော စောအယ်ထူးကြောင့် ဦးမြင့်လှိုင် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရသည်။ ။ အရက်မူးပြီး ဒီကောင်ပြုတ်ကျသွားသည်ဟု သာ ထင်လိုက်သည်။ ။ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့...

"ပြဿနာပဲ သေများ သေနေပြီလား"

ဦးမြင့်လှိုင်၏ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်အောက်တွင် စောအယ်ထူးဘေးနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

"ဟေ့... ဘယ်သူလဲ"

ဦးမြင့်လှိုင်က ထိုလူကို ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးရင်း ခက်ထန်ထန် အော်မေးလိုက်သည်။ ။ ထိုသူက မဖြေ... အပေါ်ကိုသာ ပြန်မော့ကြည့်နေ၏။

"ဟင်... မုဆိုးကြီး"

တစ်ဘက်လင့်စင်မှ မုဆိုးကြီး စောလုံဖြစ်နေသည်။ ။ ဓာတ်မီးရောင် အောက်တွင် ထူးခြားနေသည် ကိုက မုဆိုးကြီး၏ မျက်လုံးများ ပင် ဖြစ်၏။ စိမ်းဖန့်ဖန့် မျက်လုံးတွေကို ဦးမြင့်လှိုင်မကြိုက်၊ အတွေ့အကြုံတွေက သူ့ကို အများကြီး သင်ခန်းစာ ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

ထို့ကြောင့်... စမ်းသပ်မှုတစ်ခုအနေဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဇစ်ပိုးမီးခြစ်ကိုယူ၍ မုဆိုးကြီးရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ ။

"မုဆိုးကြီး.. အဲဒီမီးခြစ်ကို ခြစ်ပြစမ်းပါ"

တောထဲတွင် လူလား၊ သရဲလား၊ မိစ္ဆာလား ခွဲခြားနိုင်ရန်အတွက် မီးခြစ်ကို အသုံးပြုကြသည်။ ။ အကြောင်းမှာ လူယောင်ဆောင်လာသော မကောင်းဆိုးဝါးများ သည် မီးရောင်ကို ကြောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် မုဆိုးကြီးက ထိုမီးခြစ်ကို မကောက်၊ စူးစူးရဲရဲသာ လင့်စင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေ၏။ သေချာပြီ... ဒါ မုဆိုးကြီး စောလုံမဖြစ်နိုင်။ လူယောင်ဆောင်ထားသော နာနာဘာဝသာ ဖြစ်ပေပြီ။ ဦးမြင့်လှိုင်က သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ။ ပစ်မှတ်က လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ သေချာစွာ ချိန်ရွယ်၍ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။ ။

"ဒိုင်း"

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ ယမ်းငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ ချက်ချင်းပင် ဟိုဘက်လင့်စင်မှ ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် အချက်ပြလာ၍ ဦးမြင့်လှိုင်ကလည်း ဒီဘက်မှ ပြန်အချက်ပြလိုက်သည် ။

ထို့နောက် အောက်ကို မီးထိုးကြည့်လိုက်တော့ စောစောက မုဆိုးကြီး စောလုံကို မတွေ့တော့...။ ဒီတောထဲ တောင်ထဲတွင် လူယောင်ဆောင်သော သူတော်ထီးများ လည်း ရှိနေချေပြီ။

အခြေအနေသည် မိမိတို့ အတွက် သိပ်မကောင်းနိုင်။ ထိုအချက်ကို တွေးဆမိသော ဦးမြင့်လှိုင်မှာ သက်ပြင်းကိုသာ ချမိသည် ။

လူယောင်ဆောင်ထားသော နာနာဘာဝတွေ သူတို့ အနားတွင် ရောက်နေလေပြီ။

"အူး...ရူး...ရူး"

"ဂီး..ဂစ်"

ရုတ်တရက် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော တောခွေးသံနှင့်အတူ လင်းကောင်ပိုးဟု ခေါ်သော ညဉ့်ငှက်ဆိုးအသံကြောင့် ပုစဉ်းအော်သံများ တိခနဲ ရပ်သွားသည် ။ ဆူညံနေရာမှ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည် ။

တစ်ဖက်လင့်စင်တွင် တော့ ညိုကြီး ဓာတ်မီးကို ကိုင်ထားရင်း...

"ဦးမြင့်လှိုင်တို့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ရမလား အဘ"

ညိုကြီး အောက်ဆင်းရန် ပြင်ဆင်စဉ်မှာ ပင် မုဆိုးကြီးစောလုံက အင်္ကျီလှန်ဆွဲကာ တားလိုက်ရင်း

"ဦးမြင့်လှိုင်က သူ့လာမယ်လို့ အချက်ပြနေတယ်၊ မင်းသွားစရာ မလိုသေးဘူး ညိကြီး"

"ဂီး... ဂစ်"

ထိုစဉ် ငှက်ဆိုးက လင့်စင်အနီးမှ ဖြတ်ပျံရင်း အော်မြည်သွားပြန်သည်။ ။

"တောက်... ဒီငှက်ဆုတ်က တစ်မှောင့်"

မုဆိုးကြီး၏ တပည့် ဖြစ်သူ ညိကြီးမှာ စိတ်ထဲကနေ၍ ငှက်ဆိုးကို ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ။ ငှက်ဆိုးအသံက ဘယ်လိုမှ သာယာမှုမရှိ...။ အမင်္ဂလာအသံသာ ဖြစ်၏။

"ဝေါ...ဝရော... ဝေါ"

"ရဲ့...ရဲ့...ရဲ့..."

တစ်စုံတစ်ခု ရွေ့လျားသွားသလို အသံကြီး...။ တစ်ခုခု ပွတ်တိုက်ပြိုကျသလို အသံမျိုး...။

"ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ"

အသံကြီးက မုဆိုးတို့ လင့်စင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ နှစ်ယောက်သား ဓာတ်မီးဖြင့် ပြိုင်တူ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ။

ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် ပင်စည်နှင့် အရွက်အုပ်အုပ် အပင်ကြီး တစ်ပင်မှ လွဲ၍ ထူးခြားမှုမရှိ။ လေတိုက်၍ သစ်ရွက်များ လှုပ်ယမ်းနေသည် မှ အပ အခြားလှုပ်ရှားမှုမတွေ့...။

"အဘ... ဘာလဲ အဘ..."

"အိမ်း... ငါလည်း မသိဘူး အံ့ဩစရာပဲ၊ တစ်ခုခု ရွှေ့လာတဲ့ အသံကြီးကွ၊ အခုကျတော့ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး"

"ဟင်... မျိုးကြီး လာတာများ လား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အခုက တော်တော်ကြီးကြီးမားမား အရာကြီးတစ်ခု ရွှေ့သွားသလိုမျိုးကွ.."

"ဦးမြင့်လှိုင် အခုထိ မရောက်သေးဘူး၊ ငါဆင်းကြည့်လိုက်မယ်၊ မင်း အပေါ်မှာ ပဲ နေခဲ့... ပြန်မထူးတာတို့ အချက်မပြတာတို့ ဆို ပစ်သာချလိုက်"

မုဆိုးကြီးစောလုံ သေနတ်ကို ကြိုးသိုင်းလွယ်ကာ ကြိုးလှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြင့်လှိုင်မှာ လည်း လင့်စင်အောက်ဆင်းကာ ပြုတ်ကျသွားသော စောအယ်ထူးဆီ အပြေးသွားရတော့သည်။ ။ အနားရောက်မှ "အီး... အား"အသံကြားရ၍ စောအယ်ထူးအတွက် သက်ပြင်းချရတော့သည်။ ။

"အား... ခါးကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး ဆရာရယ်"

"အေး... ခုနက သရဲက မင်းကို ကုပ်ချိုးမသွားတာဘဲ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်သာမှတ်"

လူတစ်ယောက်ပြေးလာသံကြား၍ လွယ်ထားသော သေနတ်ကို ထုတ်ကာ လှမ်းချိန်လိုက်သည်။ ။ ဦးမြင့်လှိုင်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထား၍ ပြေးလာသော မုဆိုးကြီး ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ ။မုဆိုးကြီးစောလုံ အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ ခြစ်ပြလိုက်သည်။ ။ ချိန်ထားသော သေနတ်ကို ချလိုက်မှ မီးခြစ် ခြစ်လျက်လားလေး ကိုင်ကာ မုဆိုးကြီး

ဆက်ပြေးလေသည်။ ။

ထိုစဉ် လင့်စင်ပေါ်ကျန်ခဲ့သော ညိုကြီးမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဓာတ်မီး အားကိုးကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ထိုးနေရလေပြီ။ ရုတ်တရက် ဓာတ်မီးပိတ်သွားသဖြင့် ညိုကြီး ကြက်သီးထသွားရသည်။ ။ လက်နှင့်ရိုက်ကြည့်သော်လည်း ဓာတ်မီးက မလင်းတော့...

ကြောက်ကြောက်နှင့် ဓာတ်မီးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရိုက်နေမိသည်။ ။ လေနီကြမ်း ဖြတ်တိုက်လိုက်ချိန်တွင် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ လေထဲပျံ့လာသော အရာတစ်ခု လင့်စင်ရှေ့သို့ ရောက်ချလာသည်။ ။ ထိုအရာက လေပေါ်တွင် ရပ်နေသော ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ပင်တည်း....

ထိုမိန်းမ လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ...

"အား... အမလေး... ဘာကြီးလဲ"

ညိုကြီး ဓာတ်မီးပစ်ချကာ ကြိုးလှေကားမှ အမြန်ပြေးဆင်းလေသည်။ ။ လှေကားတစ်ဝက်ခန့်အရောက် လင့်စင်ပေါ်မှ ကြိုးလှေကားအတိုင်း ထိုမိန်းမက ဇောက်ထိုးကြီး လိုက်ဆင်း လာလေ၏။

ညိုကြီးလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်ရတော့သည်။ ။

"ဘုန်း..."

"အား..."

မြေကြီးပေါ်အရောက် ညိုကြီးလူးလဲ ထလိုက်စဉ် ပုခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာ၍ ခေါင်းမှ ဆံပင်များ ထောင်ထသွားရသည်။ ။

ညိုကြီးကြောက်လွန်း၍ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေရာမှ ဇာတ်ပိုးအုပ်တာ ခံလိုက်ရ၍ သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

"မင်းကို အပေါ်မှာ ပဲ နေပါလို့ မှာ ထားတာ၊ ဘာလို့ အောက်ဆင်းလာတာလဲ၊ သေချင်နေပြီနဲ့ တူတယ်"

"ဟာ... အဘကလည်း နာရတဲ့ ကြားထဲ လာရိုက်နေသေးတယ်၊ ဆင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး ခုန်ချလာတာဗျ၊ အပေါ်မှာ အဝတ်မပါတဲ့ သူ ယောင်မယ် ရောက်နေလို့ အဘရဲ့ "

မုဆိုးကြီးလည်း သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေလိုက်၏။ ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းက တိမ်မည်းလိပ်ကြီးတစ်ခုကြား တိုးဝင်သွား၏။ ဘော်ငွေသွေးရောင် အလင်းရောင်များက ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွား၍ အမှောင်ထုကြီးက ကြီးစိုးသွားတော့၏။

တရဲရဲ တိုက်ခတ်နေသော လေများက တိုက်ခတ်မှု ရပ်သွားပုံရသည်။ ။ သစ်ရွက်သစ်ခတ်တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုများ သည် လည်း မတွေ့ရတော့၊ ထူးဆန်းစွာပင် တောကောင်ငယ်များ ၏ အော်မြည်သံတွေကိုလည်း မကြားရတော့၊ တောသည် ခြောက်ခြားဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက်သွား၏။ ကိုယ့်လက်ကိုယ် မမြင်ရလောက်အောင် အမှောင်ထုကလည်း လွှမ်းမိုးသွား၏။

ကောင်းသော အခြေအနေတော့မဟုတ်၊ ကောင်းသော ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့်မတူ... မုန်တိုင်းမကျမီ ပင်လယ်ပြင်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးပင်တည်း။

"အဘ... တောခြောက်၊ တောမှောက်တာလား..."

စောအယ်ထူး၏ အမေးကို ဦးမြင့်လှိုင်မဖြေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ဓာတ်မီးထိုး၍ စေ့စပ်သေချာစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။

"ဟင်... အဘ... ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ "

"ဟေ...ဘာလဲ ညိုကြီး...ဘာလဲ"

ညိုကြီး ဓာတ်မီးထိုးပြသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ပင်စည်ဖြူဖြူ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်မှ လွဲ၍ အခြားဘာအပင်မှ မရှိတော့..။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ညိုကြီးရာ၊ မင်းကလည်း အထိတ်တလန့်နဲ့ လခွီးမှပဲ..."

"သစ်ပင်ကြီး... သစ်ပင်ကြီးအဘ..."

"ဟေ... သစ်ပင်ကြီး ၊ ဘာအပင်ကြီးတုန်း... တွေ့တယ်လေ အပင်ဖြူဖြူကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်လား...၊ တွေ့သားပဲ ဘာများ ထူးဆန်းလို့ လဲ ညိုကြီး"

"အဲဒီ အပင်က အ... အခုမှ ...ရောက်...ရောက်လာတာ၊ အရင်က ဒီနေရာမှာ အဲဒီအပင်ကြီး ... မ...မရှိဘူးလေ အဘရဲ့ ၊ ခြုံနဲ့ မြက်ရိုင်းတောပဲ ရှိတာလေ"

"ဟေ... ဟုတ်သားပဲ"

ဟုတ်ပေသည် ။ ညိုကြီးပြောနေတာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုနေရာ၌ သူတို့ ရောက်တုန်းက ထိုအပင်ကြီးမရှိခဲ့...။ လူခါးစောင်းခန့် မြက်ရိုင်းတောနှင့် ချုံပင်၊ ဆူးပင်များ သာရှိသည် ။ ယခု ထိုအပင်ကြီးက မည်သို့ ရောက်လာသနည်း။

အပင်ကြီးက ခြေထောက်ပေါက်၍ လျှောက်လာစရာ အကြောင်း

တော့မရှိ။ စောစောက ကြားလိုက်ကြရသော သွေးပျက်ဖွယ် ရွှေ့လျားသံ
ကြီးမှာ ထိုအပင်ကြီး ရွှေ့လျားလာခြင်းပေလော...။

ထိုသို့ဆိုလျှင်...

"မှားနေပြီ... တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ၊ တောမှောက်ပြီလား မသိဘူး"

အတွေ့အကြုံများ လှသော သစ်တောဝန်ထမ်း ဦးမြင့်လှိုင်ကိုယ်တိုင်
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သစ်ပင်ကြီးကို မီးထိုးရင်း ကြည့်နေမိသည် ။
အပင်က သေးသေးမွှားမွှားလည်း မဟုတ်။ ပင်စည်လုံးပတ်က လူကြီး
တစ်ဖက်ခန့်၊ အမြင့်က ပေသုံးဆယ်မျှ ရှိသည် ။

ထိုမျှကြီးမားသော အပင်ကြီးက... မည်သို့ ရွှေ့လျားကာ ရောက်လာ
ပါသနည်း...။

ထိုအပင်ကြီး၏ ပင်စည်သည် ဖြောင့်တန်း၍ အကိုင်းအခက် တစ်စုံ
တစ်ရာမရှိ၊ အပေါ်ပိုင်းတွင် သာ အရွက်များ အုပ်ဆိုင်းနေသည် ။ ဘာအ
ပင်ဟု လည်း သူတို့ မသတ်မှတ်နိုင်၊ ပင်စည်က ထူးခြားစွာ ဖြူဖွေးနေသ
ည် ကိုက အဆန်းတကြယ်ရှိ၏။

နီကျင်ကျင် အရွက်များကလည်း သွေးရောင်လို ရဲနေသည် ။

"ဒီနေရာက အမြန်စွန့်ခွာမှ ဖြစ်တော့မယ်"

ဒီတစ်ခါတော့ စောအယ်ထူးကို ညိုကြီးပြောင်းတွဲကာ
ခြေကုန်သုတ်ကြတော့သည် ။ မုဆိုးကြီးနောက်တွင် ချန်ကာ လိုက်ပါ
လာခဲ့သည် ။

သူတို့ နောက်သို့ မီးခိုးဖြူဖြူ အငွေ့များ လိုက်ပါ လာလေရာ နောက်
တွင် ချန်နေခဲ့သော မုဆိုးကြီးစောလုံမှာ သူတို့ အားလုံးကို သွားခိုင်းနေ
သည် ။

မုဆိုးကြီး မြေပေါ်တွင် နူးထောက်ထိုင်ချကာ သေနတ်ကို ဘေးတွင် ချရင်း လက်အုပ်ချီလျက်..တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့ ကို ဦးခိုက်လိုက်သည်။ ။

အငွေ့တွေကတော့ ရှေ့ကို ဆက်တိုးလာနေဆဲ...

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့သော ဦးမြင့်လှိုင်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ မုဆိုးကြီး အနားပြေးသွားကာ မြူခိုးဖြူများကြားထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွင်းလိုက်သည်။ ။

"ဒိုင်း"

ထပ်ပစ်မည်အလုပ် မုဆိုးကြီးက သေနတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။

"မပစ်နဲ့ ကိုမြင့်လှိုင် မိစ္ဆာတွေ စိတ်ဆိုးရင် ကျုပ်တို့ အားလုံး လွတ်လမ်းမရှိဘူး"

ထိုစဉ် တစ်တောလုံး ဆူညံသွားပြီး ချက်ချင်းတိခနဲ ပြန်၍ ငြိမ်သွားသည်။ ။ ခပ်ဝေးဝေးရှိ လင့်စင်နှစ်ခုပေါ်မှ ကုန်းကုန်းကွကွ လူများကို မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်၌ တွေ့လိုက်ကြ၏။

ဒီလိုအချိန်မျိုးတွင် တောထဲ၌ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာများ မြူးတူးနေကြ၏။ ကျားရိုင်းကို ထောင်ဖမ်းရန် ပြင်ဆင်ထားသော ဆိတ်ထီးအသေကြီးမှာ လည်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ထရပ်၍ မြက်တောထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

မုဆိုးကြီး စိတ်မချတော့၍ သူတို့ အားလုံးကို ပြေးခိုင်းနေပြီ။

"ခင်ဗျားတို့ ပြေးနှင့်တော့... ကျုပ် နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ် ဒီတောက အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူး... အတော်ဆိုးနေပြီ"

"ဝေါ... ဝရော..."

ထိုစဉ် ကြောက်စရာမြည်သံကြီးများ စတင် လာပြီး သစ်ပင် ဖြူဖြူကြီးလည်း ရွေ့လျားလာနေပုံမှာ အသက်ဝင်နေသော သက်ရှိအ လား...

မုဆိုးကြီး သိုင်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှို က်ထုတ်လိုက်သည် ။ လက်ထဲ ပြန်ပါလာသည် က လက်သည်းခွံလော က် အရွယ်ရှိသော ကြေးနီလုံးလေးများ ဖြစ်သည် ။

ထိုအလုံးလေးတွင် အင်းပုံစံ စာသေးသေးလေးများ ထိုးထားသည် ။ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်တွင် တွေ့ကာ မန်းမှုတ်၍ သေန တ်ပြောင်းဝထဲ ထည့်လိုက်သည် ။ သေနတ်ကို ချိန်ကာ ရန်သူအလာကို စောင့်နေလိုက်တော့သည် ။

ဦးမြင့်လှိုင်တို့ လည်း ဆက်မပြေးတော့ဘဲ မုဆိုးကြီးကို မြင်သာ သော နေရာမှ စောင့်နေကြသည် ။ မြူခိုးတွေက မုဆိုးကြီးနောက်မှ ကွေ့ပတ်လာကာ လေပေါ်ပျံသန်းနေသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တူနေ ချီ။

"မုဆိုးကြီး... နောက်မှာ ..."

မြူခိုးဖြူများက မုဆိုးကြီးကို အုပ်ချ လိုက်လေပြီ။ ဦးမြင့်လှိုင်အော် သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ မြူခိုးများ ပြယ်တော့ လဲကျကာ အသ က်ပျောက်နေသော မုဆိုးကြီးစောလုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးမြင့်လှိုင်လည်း ထိုမြူခိုးများကြားထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ထပ်၍ ပစ်ခတ် လိုက်သည် ။

"ဒိုင်း..."

သေနတ်သံတစ်ချက် မြည်သွားလျှင်တော့ အရာအားလုံးက တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်သွားကျသည်။ သို့သော်... ခဏပင်...။ ဝရန်းသုန်းကားအခြေအနေ က ဖြစ်မြဲဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။

"ဆရာ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ "

"ဟေ..."

ညိုကြီးပြရာသို့ အားလုံးဓာတ်မီး ဝိုင်းထိုးလိုက်ရာ မြက်တောစပ်ထဲ ပိန္နဲပင်ကြီး၌ မှီ၍ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် သူတို့ အားလုံးကို လက်ယက်ခေါ်နေ၏။

ထိုမိန်းမမှာ စောစောက လင့်စင်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် မိန်းမမှန်း ညိုကြီးသိနေ၍ ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ဗဟု သုတ များ သည့် ဦးမြင့်လှိုင်က...

"သွားမကြည့်နဲ့ ကွ၊ ဒီမိန်းမဟာ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မိစ္ဆာကွ"

"ဟိုဘက်က ပတ်ပြေးမယ်၊ ငါတို့ တောစပ်ရောက်အောင် ပြေးကြမယ်"

သူတို့ အဖြစ်က ကျားနှင့်မတွေ့ဘဲ သရဲနှင့်တွေ့၍ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေရသော ဘဝ။ တောကြီး၏ မာယာပင်လား...။ သို့တည်းမဟုတ် ကဟီလူးဘေးမဲ့တောသည် မိစ္ဆာတို့ မြူးသည့် တောပင်လော...။ ဒါကို တော့ သူတို့ မခွဲခြားနိုင်...။

လက်ရှိ သူတို့ ရဲ့ အသိက တောနက်မှ လွန်၍ တောစပ်သို့ အမြန် ရောက်ရှိရေးသာ ဖြစ်တော့၏။

